

РЕШЕНИЕ

№ 177

гр. София, 12.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Х ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5928** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.185 – 196 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. Б. Б. с адрес област С., Столична община, [населено място], [улица], чрез адв. Ю. Д., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2 срещу чл. 54, ал.1, т. 4, ал. 2, т. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 и ал. 5 от Наредба за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на Столична община (Наредбата).

С жалбата се иска обявяване на посочените разпоредби за нищожни или отмяната им като незаконосъобразни. Правят се възражения, че разпоредбите са приети извън законово делегираните правомощия на Столичен общински съвет по чл. 62, ал.10 от ЗУТ, които са само относно изграждането и опазването на зелената система, но не и за приемане на административнонаказателни разпоредби. Разпоредбите на чл. 54, ал. 1, т. 4 и чл. 54, ал. 2, т. 6 от Наредбата се твърди, че са нищожни поради липса на материална компетентност. Материята е уредена в Закона за управление на отпадъците, който е нормативен акт с по-висок ранг и съдържа административнонаказателни разпоредби. Такива се съдържат и в Наредба за управление на отпадъците и поддържане и опазване на чистотата на територията на Столична община, поради което е недопустимо обществени отношения в определена област да се уреждат в различни нормативни актове от еднаква степен. Оспорената

разпоредба на чл. 54, ал. 2, т.1 от Наредбата не попада в предметния обхват на нормативния акт, доколкото има за цел осигуряване безопасността на посетителите на парковете и градините и упражняване на спортове в тях. Отделно от това се правят възражения, че не е ясно как упражняването на спортове, което е обичайно за парковете и площадките на открито може да застраши другите посетители, тоест субективните и обективните елементи на нарушението не са ясни. Чл. 54, ал. 2, т. 2 и т. 3 се отнасят до лица, които пускат на свобода или разхождат кучета и други домашни любимци. Тези задължения са регламентирани в Закона за ветеринарномедицинската дейност, в който са предвидени санкции в пъти по-ниски от тези в Наредбата. Текстът на чл. 54, ал. 2, т. 7 от Наредбата се сочи, че попада в предметния обхват на друг акт на Столичен общински съвет (СОС) – Наредба за реда за осъществяване на търговска дейност на територията на Столична община. Относно чл. 54, ал. 2, т. 10 също се правят възражения, че материята е уредена с друг подзаконов нормативен акт на СОС, към който препраща и чл. 53, ал. 7 от процесната Наредба. Относно чл. 54, ал.2 т. 5 от Наредбата се посочва, че с разпоредбата се регламентират обществени отношения, свързани с обществения ред и спокойствие на гражданите, уредени в други нормативни актове, а досежно шума - в Закон за защита от шума в околната среда. Разпоредбата на чл. 54, ал. 5 от Наредбата се оспорва като нищожна, защото препраща към чл. 39, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН без да прави разграничение между маловажни и явно маловажни случаи и без такава възможност да е предвидена в акт на Народното събрание. Доводите се поддържат в хода на съдебното производство в писмена молба на упълномощения процесуален представител. Допълват се възраженията с липса на мотиви за приемане на разпоредбите и с неправилно посочване на правното основание за това. Позовава се на практиката на ВАС на РБ, в която разпоредби на Общинските съвет за регламентиране на дейности, свързани с управлението и контрола върху отпадъците се приемат константно за нищожни. Направено е искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК.

В хода на съдебното производство с определение на съда по чл. 189, ал. 2 от АПК е присъединен П. Т. 3. с адрес [населено място], [улица]-21, чрез адв. Б. Б., АК - Х. към оспорването на чл. 54, ал.1 т. 4, ал. 2, т.1, т. 5, т. 6 и ал. 5 от Наредбата. Допустимостта на участието си в съдебното производство е мотивирал с правен интерес и идентични решения по адм.дело № 11529/2017г. и 13306/2017г. на АССГ. По съществуто на спора поддържа доводите на основния жалбоподател. Претендира разноски по списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Столичен общински съвет, чрез упълномощения си процесуален представител старши юрисконсулт Г., в хода на съдебното производство и в писмена защита, прави искане за отхвърляне на оспорването като неоснователно и недоказано. Излага мотиви, че Наредбата е приета на основание и в съответствие с чл. 8 от ЗНА, чл. 76, ал. 3 от АПК и относимите разпоредби на Закона за местното самоуправление и местната администрация, както и чл. 19, ал. 1 от Закона за устройството и застрояването на Столична община. Не са допуснати съществени процесуални нарушения при приемане на текстовете, същите са в предметния обхват на Наредбата и не противоречат на нормативни актове от по - висока степен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурор Ю. от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна и

недоказана и следва да бъде оставена без уважение.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема за установено следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, обосноваваща наличието си на правен интерес по смисъла на чл. 186, ал.1 от АПК. Съгласно чл. 186, ал. 1 от АПК, право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. Постоянният адрес на жалбоподателя е на територията на Столична община. Той притежава домашен любимец и е пряк адресат на задължения по част от оспорените текстове. От всички оспорени разпоредби на Наредбата могат да бъдат засегнати права или законни интереси на жалбоподателя, доколкото той е адресат на текста на подзаконовия нормативен акт. Съгласно чл. 187, ал. 1 от АПК, правото да се оспори нормативен административен акт не е обвързано с определен срок, поради което и жалбата следва да се счита за допустима и на това основание.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно препращането от чл.196 от АПК, на основание чл.168, ал.1 от АПК, съдът извършва служебна проверка за законосъобразност на основанията по чл.146 от АПК.

Основателно е възражението на жалбоподателя за липса на материална компетентност на Столичен общински съвет за приемане на разпоредби, регламентиращи състави на административни нарушения и санкции за управление на отпадъци, в какъвто смисъл е и трайната съдебна практика.

Съгласно чл. 76, ал. 3 от АПК, чл. 8 от ЗНА и чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА, Общинските съвети имат нормотворческа компетентност, но ограничена по териториален и предметен обхват. Общинските съвети приемат подзаконови нормативни актове - правилници и наредби, с които уреждат обществени отношения с местно значение. Съгласно ал. 3 на чл. 76 от АПК, Общинските съвети имат право да издават нормативни актове, с които да уреждат обществените отношения от местно значение, но съобразно нормативни актове от по - висока степен. В така ограничената тяхна компетентност не се включва материята, за уреждане на която липсва делегирана със закон компетентност и материята, по която има създадена регламентация, приложима на територията на цялата държава, т.е. Общинските съвети не разполагат с правомощия за уреждане на материя, за която не са надлежно овластени или която е уредена с общ за територията на страната нормативен акт. Следователно въпрос, уреден от Общински съвет при отсъствие на законова делегация за това е решен от некомпетентен орган, което е порок, обуславящ нищожност на издадения акт.

По тези съображения съдът счита разпоредбите на чл. 54, ал. 1, т. 4 и чл. 54, ал. 2, т. 6 от Наредбата за нищожни. С чл. 54, ал. 1, т. 4 от Наредбата се наказва с глоба от 1000 до 5000 лева, ако не подлежи на по - тежко наказание, лице, което създава нерегламентирани сметища в територии и имоти, предвидени за озеленяване, а с разпоредбата на чл. 54, ал. 2, т. 6 от Наредбата се предвижда глоба от 50 до 500 лева за лице, което замърсява зелените площи с отпадъци от всякакво естество. В случая, систематичното място на оспорените разпоредби и съдържанието им ги определя като административнонаказателни разпоредби, както са и наименовани.

Съгласно чл.19 от Закона за управление на отпадъците /отм./, в сила към датата на приемане на Наредбата и идентичния чл. 22, ал. 1 от Закона за управление на

отпадъците, действащ към настоящия момент, Общинският съвет приема наредба, с която определя условията и реда за изхвърлянето, събирането, включително разделното, транспортирането, претоварването, оползотворяването и обезвреждането на битови и строителни отпадъци, включително биоотпадъци, опасни битови отпадъци, масово разпространени отпадъци, на своя територия, разработена съгласно изискванията на този закон и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, както и заплащането за предоставяне на съответните услуги по реда на Закона за местните данъци и такси.

От анализа на съдържанието на посочените разпоредби е видно, че законодателят не е делегирал нормотворчески правомощия на Общинските съвети с наредби да установяват състави на административни нарушения и да определят съответните им наказания. Следва, че извън предметния обхват на компетентността на Общинските съвети е приемането на административнонаказателни разпоредби, свързани с административно -наказателната дейност при управление на отпадъците на територията на общината. Нормативният административен акт в оспорената му част е приет при липса на материална компетентност, поради което е нищожен.

Допълнителен аргумент в подкрепа на извода за незаконосъобразност на разпоредбите на чл. 54, ал.1, т.4 и чл. 54, ал.2, т. 6 от Наредбата е наличието на административнонаказателни норми в Закона за управление на отпадъците в Глава шеста, Раздел II. Следователно, общинският съвет е уредил обществени отношения, за които съществува уредба със ЗУО и е излязъл извън рамките на ограничените от чл. 76, ал. 3 от АПК нормотворчески правомощия.

Предвид изложеното, разпоредбите на чл. 54, ал. 1, т. 4 и чл. 54, ал. 2, т.6 на Наредбата, са издадени от некомпетентен орган и са нищожни, на основание чл.193, ал.1 от АПК във вр. с чл.146, т.1 от АПК.

Нищожни са и разпоредбите на чл. 54, ал. 2, т. 2 и т. 3 от Наредбата, които предвиждат налагане на глоба от 50 лева до 500 лева, ако не подлежи на по-тежко наказание, на лице, което пуска на свобода кучета или други домашни животни в зелени площи, поляни, цветни фигури и детски площадки, както и лице, което развежда кучета или други домашни животни в зелени площи или не събира техните екскременти. Нормите се отнасят до животни – домашни любимци. Следва да се посочи, че регламентацията не касае популациите от бездомни кучета и котки. Съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА, Общинските съвети приемат правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения в изпълнение на правомощията си по чл. 1. Конкретното посочено в Наредбата основание е чл. 21, ал. 1, т. 13 от ЗМСМА, в редакцията на текста към датата на приемане на Наредбата. Между изброените въпроси в чл. 21, ал. 1, включително и в т. 13 от ЗМСМА, изрично посочена като основание за приемане на Наредбата, не фигурират въпроси, свързани с отглеждането на домашни любимци. Не е налице и хипотезата на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗМСМА - въпрос от местно значение, който да не е от изключителната компетентност на друг орган, в случая министъра на земеделието и храните, оправомощен по силата на чл. 19 от Закона за защита на животните. Материята е регламентирана в нормативни актове от по - висока степен като цитирания Закон за защита на животните и Закона за ветеринарномедицинската дейност, които не предвиждат правомощия на Общинските съвети да приемат наредби по уредените в тях въпроси.

Предвид изложеното, оспорените текстове на чл. 54, ал. 2, т. 2 и т. 3 от Наредбата са приети без надлежно овластяване но Общинския съвет по силата на

нормативен акт от по - висока степен и поради липсата на материална компетентност на издателя на акта са нищожни.

По аналогични съображение е частично нищожна относно думата „шум“ и разпоредбата на чл. 54, ал. 2, т. 5 от Наредбата, която предвижда наказване с глоба в размер от 50 до 500 лева, ако не подлежи на по-тежко наказание, всяко лице, което предизвиква шум и безпокойство, които пречат на посетителите в обектите на зелената система. Законът за защита от шума в околната среда е специален нормативен акт по отношения на общия ЗМСМА. Той не предвижда законова делегация на правомощия на Общинските съвети да регламентират защитата от шум в урбанизираните градски територии, включително и в зелените системи на общините. Законът за защита от шума в околната среда съдържа административнонаказателни разпоредби в раздел II на глава шеста, както и задължения на кметовете на общините или упълномощени от тях лица да упражняват контрол за спазване на изискванията на закона на територията на съответната община. Липсва законова делегация за преуреждане на обществените отношения, регламентирани със Закона за защита от шума в околната среда на териториален принцип с различни подзаконовни нормативни актове, приемани от Общинските съвети. Предметът на нормативна регламентация не е в компетентността на Общинския съвет, поради което разпоредбата на чл. 54, ал. 2, т. 5 от Наредбата в частта относно думата „шум“ е нищожна.

Останалите оспорени текстове са приети при наличие на материална компетентност, но са незаконосъобразни, поради съществени процедурни нарушения и противоречие с нормативни актове от по - висока степен.

Разпоредбите на чл. 54, ал. 2, т. 1, т. 5, с изключение на думата „шум“, т. 7 и т. 10 от Наредбата, както и чл. 54, ал. 5 са приети при наличие на компетентност на Общинския съвет. Както е посочено в чл. 18, ал. 1 ЗМСМА, Общинският съвет е орган на местното самоуправление, който се избира от населението на общината. Основните му правомощия са изброени в чл. 21, ал. 1 от ЗМСМА. Съгласно чл. 21, ал. 2 ЗМСМА, „в изпълнение на правомощията си по алинея 1, Общинският съвет приема правилници, наредби и инструкции, решения, декларации и обръщения“. В частност за административно -наказателната дейност, съобразно чл. 2, ал.3 от ЗАНН, Общинските съвети издават наредби, предвидени в ЗМСМА. Аналогична е уредбата на това правомощие на Общинските съвети съгласно чл. 76, ал. 3 от АПК, съответно чл.8 от Закона за нормативните актове (ЗНА). Всеки Общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен, неуредени от тях обществени отношения с местно значение. Следователно ответникът като орган на местното самоуправление е разполагал с компетентност да уреди съобразно нормативните актове от по-висока степен, неуредени от тях обществени отношения от местно значение, доколкото тези въпроси не са от изключителна компетентност на други органи.

Видно от представения протокол № 120/11.10.2007г. на СОС (л.18), на заседанието са присъствали 51 общински съветници, при общ техен брой 61 и следователно, бил е налице необходимият кворум за приемане на решения, съобразно чл. 27, ал. 2 ЗМСМА. Съгласно същия протокол, предложението за приемане на Наредбата, направено с доклад № 93-00-276/13.09.2007г. на кмета на СО, приложен в преписката по т. 5 от дневния ред е прието с 44 гласа „за“. Представено е решение № 950/11. 10. 2007г. на СОС за приемане на Наредбата

в окончателен вариант. С решението са приети три наредби, внесени за обсъждане в Общинския съвет с една докладна записка. Допуснато е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се в неспазване на изискванията на Закона за нормативните актове. На първо място не е посочено правното основание за приемане на Наредбата. Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗНА, Наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. Като правно основание в §11 от ПЗР на Наредбата са посочени чл. 20, чл. 21, ал. 1, т.13 и чл. 22, ал. 1 от ЗМСМА. Посочените текстове не могат да са основание за издаване на наредба, чийто предмет на регулиране са обществени отношения, свързани с планирането, изграждането, устойчивото поддържане, опазване и развитие на зелената система на Столична община. Не става ясно кой е нормативният акт от по-висока степен, който ще се прилага с оспорените текстове на Наредбата. Това води до невъзможност за преценка дали те попадат в предметния обхват на законовата делегация за регулиране на правоприлагането с нормативен акт от по - ниска степен. Не са представени доказателства за обществено обсъждане по чл. 26, ал. 2 от ЗНА, въпреки, че има данни за публикуване на проекта и доклада на интернет страницата на общината. В съгласувателното становище на постоянната комисия по финанси и бюджет е направено предложение постоянната комисия по местно самоуправление да проведе допълнителни консултации с представители на неправителствените организации, тоест да проведе обществено обсъждане. Доказателства за такова обсъждане в административната преписка няма, нито за участието на представители на гражданските сдружения в комисията, назначена да подготви проекта на нормативния акт. Обсъждането е задължително и предвид вероятното основание за приемане на Наредбата по чл. 19, ал. 1 от Закона за устройството и застрояването на Столична община. Липсват мотиви за приемане на процесните текстове, в нарушение на чл. 28, ал. 2 от ЗНА. В тази връзка е основателно възражението на жалбоподателя по чл. 54, ал.2, т. 1 от Наредбата, че не става ясно как упражняването на спортовете, обичайни за парковете и площадките може да застраши другите посетители на зелените площи. Оспорената разпоредба на чл. 54, ал. 2, т. 1 от Наредбата регламентирана наказване с глоба от 50 до 500 лева, ако не подлежи на по - тежко наказание, лице, което упражнява спортове в парковете и градините, извън определените за това места, с които застрашава посетителите. Разпоредбата е незаконосъобразна, освен поради посочените по - горе съществени нарушения на процедурните правила при приемането ѝ, така и поради противоречие с чл. 9, ал. 1 от ЗНА, тъй като съставът на административното нарушение от обективна и от субективна страна е неясно формулиран, в нарушение на изискването за кратко, точно и ясно формулиране на разпоредбите. При правоприлагането на неясна разпоредба възникват затруднения, включително и за субектите, които дължат съобразяване на поведението си с предписаното в

нея правило. Действително, не може да се прецени за кои спортове се отнася забраната и кога те биха могли да застрашат другите граждани.

Текстовете на чл. 54, ал. 2, т. 5, т. 7 и т. 10 от Наредбата също са незаконосъобразни, освен поради нарушение на процедурните правила и поради противоречие с изискванията на ЗНА за структурата и съдържанието на нормативните актове и техните разпоредби. По силата на чл. 54, ал. 2, т. 5 от Наредбата подлежи на глоба, от 50 до 500 лева, ако не подлежи на по-тежко наказание, лице, което предизвиква шум и безпокойство, които пречат на посетителите и обектите на зелената система. Относно думата „шум“ разпоредбата е нищожна, а в другата част е незаконосъобразна. Осигуряването на спокойствие на гражданите е предмет на Наредба за обществения ред на територията на Столична община, в обхвата на която е систематичното място на оспорената разпоредба. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗНА, обществените отношения се уреждат с един, а не с няколко нормативни актове от същата степен. По силата на разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗНА не следва в процесната Наредба да се съдържат и текстовете на чл. 54, ал. 2, т. 7 и т. 10. С тях се предвиждат глоби в размер от 50 до 500 лева, ако не подлежи на по – тежко наказание за лица, които извършват продажба без разрешение в зелените площи на всички видове стоки, извършват услуги или устройват забавления, както и лица, които поставят по дървета в обществените зелени площи рекламно – информационни елементи и други съоръжения. Систематичното място на тези разпоредби е в административно-наказателните такива, съответно в Наредба за реда за осъществяване на търговска дейност на територията на Столична община и Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално – декоративните елеченти и за рекламната дейност на територията на Столична община. Освен, че обществените отношения от една и съща област следва да се уреждат с един, а не с няколко нормативни актове от същата степен, по силата на чл. 10, ал. 2 от ЗНА, обществени отношения, които спадат към област, за която има издаден нормативен акт, се уреждат с неговото допълнение или изменение, а не с отделен акт от същата степен.

С оспорената норма на чл. 54, ал. 5 от Наредбата се предвижда при явно маловажни случаи на нарушения да не се съставя акт за установяване на нарушение, а да се налага глоба по реда и в размера, предвиден в чл. 39, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН. Основателно е възражението, че съгласно чл. 2, ал. 3 от ЗАНН Общинският съвет следва да определи съставите на административните нарушения и съответстващите на тях наказания. Недопустимо е това да става чрез препращане към друг закон, в случая към чл. 39, ал.1 и ал. 2 от ЗАНН. Текстовете на разпоредбите на ЗАНН различават „маловажен случай“ и „явно маловажен случай“, за разлика от оспорената разпоредба на Наредбата, която при явно маловажни случаи по смисъла на ЗАНН препраща и към двете хипотези на чл. 39 от ЗАНН. Също така текстът на чл. 39 от ЗАНН изисква предвиждане на възможност за приложението му в закон или указ и определяне

на размер на глобата също в нормативен акт, приет от Народното събрание. Възможност за подобна регламентация с подзаконов нормативен акт не е предвидена, нито следва разпоредбата да се тълкува разширително.

Предвид изложеното и като провери изцяло законосъобразността на акта на основание чл.196 във вр. с чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че жалбата е изцяло основателна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК следва да бъде уважено направеното в жалбата искане за присъждане на разноски по делото. Установява се общ размер на последните: 730 лв., от които 10 лв. – държавна такса, 20 лв. – такса за публикация в Държавен вестник и 700 лв. – платен хонорар за адвокат, съгласно представен договор за правна защита и съдействие, фактура и платежно нареждане. В открито съдебно заседание на 16.10.2020г. процесуалният представител на ответника е направил възражение за прекомерност на този хонорар, което съдът в настоящия състав намира за неоснователно. Установяването на незаконосъобразност на подзаконов нормативен акт е въпрос от интерес не само за жалбоподателя, иницирал производството по оспорването му, но и от значение за неопределено широк кръг възможни адресати на същия акт, а и за обществото като цяло. Законосъобразността на актовете на администрацията е цел от обществен и държавен интерес, ето защо не може да се приеме, че в случая предметът на делото не съставлява значителна правна и фактическа сложност.

На страната, присъединена към оспорването по реда на чл. 189, ал.2 от АПК не се дължат разноски. Разпоредбата на чл. 143 от АПК, към която препраща нормата на чл. 196 от АПК не предвижда възможност за присъждане на разноски на друг, извън подателя на жалбата, когато съдът уважи същата и отмени акта като незаконосъобразен.

Така мотивиран и на основание чл. 193, ал 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на чл. 54, ал. 1, т. 4, чл. 54, ал. 2, т. 2, т. 3, т. 5 относно думата „шум“ и т. 6 от Наредба за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на Столична община, приета с решение №950 по протокол №120/11.10.2007г. на Столичния общински съвет, изменено наименование с решение № 135 по протокол №8/13.03.2008г. на Столичния общински съвет, изм. с Решение № 1338 от 29.02.2016г. по адм. дело № 10336 по описа за 2015г. на АССГ, доп. с Решение № 660 по Протокол № 41 от 12.10.2017г., в сила от 19.10.2017г., изм. и доп. с Решение № 794 по Протокол №45 от 21.12.2017 г., в сила от 28.12.2017г., изм. с Решение № 2529 от 16.04.2018 г. по адм. дело № 13266/2017 г. на АССГ, X тричленен състав, изм. с § 4 от Наредба за обществения ред на територията на Столична община, приета с Решение № 676 по Протокол № 61 от 27.09.2018г., в сила от 1.12.2018г., изм. с Решение № 128 по Протокол № 11 от 16.04.2020г., изм. и доп. - Решение №

631 по Протокол № 25 от 17.12.2020г.

ОТМЕНЯ чл. 54, ал. 2, т. 1, т. 5, с изключение на думата „шум“, т. 7, т. 10 и чл. 54, ал. 5 от Наредба за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на Столична община, приета с решение № 950 по протокол №120/11.10.2007г. на Столичния общински съвет, изменено наименование с решение № 135 по протокол №8/13.03.2008г. на Столичния общински съвет, изм. с Решение № 1338 от 29.02.2016г. по адм. дело № 10336 по описа за 2015г. на АССГ, доп.с Решение №660 по Протокол № 41 от 12.10.2017г., в сила от 19.10.2017 г., изм. и доп. с Решение № 794 по Протокол № 45 от 21.12.2017г., в сила от 28.12.2017г., изм. с Решение № 2529 от 16.04.2018г. по адм. дело №13266/2017г. на АССГ, X тричленен състав, изм. с § 4 от Наредба за общественения ред на територията на Столична община, приета с Решение №676 по Протокол № 61 от 27.09.2018г., в сила от 1.12.2018г., изм. с Решение №128 по Протокол № 11 от 16.04.2020г., изм. и доп. с Решение № 631 по Протокол № 25 от 17.12.2020г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Г. Б. Б., ЕГН [ЕГН] с адрес област С., Столична община, [населено място], [улица], чрез адв. Ю. Д., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2 сумата от 730 (седемстотин и тидесет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Да се разгласи по реда на чл. 194 от АПК при неподаване на касационна жалба или протест или ако те са отхвърлени.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: